

Iktatószám	Budapestre vonatkozó újságriklak		Osztályozás
	Szerző	388	
	Cím		
	Hely	"1913"	
	Idő		
Forrás:	Budapesti hírlap.		Személy
Bp.	1913	1/16	(Köt. v. füz.)
(Hely)	(Idő)		

A vágóállatbiztosítás.

A főváros közéletmézésének ügyosztálya tudva lévően most foglalkozik a kötelező vágóállatbiztosítás hatósági alapon való szervezésével. Az erre vonatkozó terjedelmes előterjesztéssel nemrég foglalkoztunk. A javaslat tárgyalását 18-án kezdik meg a közéletmézés bizottságában, s ezt fogja követni a jogügyi és a pénzügyi bizottság vitája. Azt gondoljuk, természetes és szükséges lenne, ha nemcsak a hivatalos szervek, hanem az állatkereskedelem összes érdekeltjeinek, a gazdáknak, az állatkereskedőknek és a husiparosoknak testületi véleményét is hallani kívánná ebben a nagyfontosságú ügyben a főváros. A szakemberek véleményének tudomásulvétele nélkül közmegelegedésre aligha is lehet ezt a kérdést megoldani. Az állatbiztosítás községezésével különben a tanács már foglalkozott és az illetékes ügyosztály előterjesztését egész terjedelmében elfogadta.

Ezzel az alkalommal említjük meg, hogy „A vágóállatbiztosítás jelentősége és szervezete” címmel Kovács József dr. írásában füzet jelent meg, a mely a szerzőnek a Magyar Országos Állatorvos Egyesület debreceni ülésén tartott előadását tartalmazza. A füzet, melynek a főváros terve ad most aktualitást, főképpen Németország állatbiztosításával foglalkozik. Magyarországra nézve abból indul ki, hogy a Balkánon várható gazdasági átalakulással szemben tovább nem várhatunk. A szomszéd államok újabb állategészségügyi intézkedései a lejáró kereskedelmi szerződések megújításánál ránk nézve kedvezőtlen helyzetet teremthetnek. A várható nehézségeket csak úgy lehet elhárítani, ha a kormány az idetartozó kérdések rendezését már eleve föl-

adatává teszi.

A szerző abból indul ki, hogy az ország egyes vágóhidjain jelenleg működő állatbiztosító szövetkezetek a cél elérésére nem teljesen alkalmasak, mert kereskedelmi törvényünk értelmében csak mint megtürt jótékonyági egyesületek működhetnek és csak egyes állatnemeknél nyújtanak némi segítséget. Kovács dr. azt is javasolja, hogy miután szövetkezeink a biztosítást csak akkor végezhetik a törvény oltalma alatt, ha 200.000 koronás biztosítási

alapot tudnak kimutatni, (a németországi 30.000 márkával szemben), addig is, míg vágóállatbiztosításunk törvényes rendezés alá kerül, a kisebb szövetkezetek csoportosuljanak egy országos középponti szövetkezet égisze alatt

A helyes kiindulás a szerző szerint az, ha élő- és vágóállatbiztosításunk eleinte önkéntes, kölcsönös és helyi alapon kezdődhetik, mely aztán lassankint fejleszthető ki kötelező állami vágóállatbiztosítássá. Az így szervezett és fokozatosan fejlesztett vágóállatbiztosítás szerző meggyőződése szerint hatással lesz az állatkereskedelem zavartalan lebonyolítására és lehetővé tenné a kivitelre szánt állatok belföldi levágását és ipari földolgozását.

A fejtegetést Németország állatbiztosítására vonatkozó statisztikai adatok teszik tanulságossá. Németországban az első vágóállatbiztosító szövetkezetek a 70-es években létesültek a trihnnin és a borsóka kártérítésére. Az azóta létesült intézetek sorában szövetkezetiek, városiak és államiak egyaránt vannak. Ezek egyrésze, (16), nyereségre is dolgozik. A biztosítás összege mindezeknél a teljes piaci ár, s az a minimális mennyiség, a melyre a biztosítás egyes részek elkobzása esetén kiterjed, 1—3 kilóig leszall. A biztosított állatok belső szervére darab-

számszerint érvényes a biztosítás.

A vágóállatbiztosításnak Németországban való lőssággal missziója van. 1907-ben az egész német birodalomban közel 30 millió értékű szarvasmarha került elkobzásra, 8 millió értékű sertéssel és közel 2 millió értékű borjuval együtt. Több mint 40 millió márka volt tehát az a kár, a minek fedezete az állatbiztosításra várt!

Németországban az állami és a szövetkezeti állatbiztosítás van legjobban elterjedve. Egyedül Poroszországban 600 szövetkezet működik. 1906-ban 17.558.129 darab levágoott állat közül összesen 6.049.119 darab volt biztosítva. Szövetkezeteknél 3.126.522 darab, husiparosok szövetkezeténél 2.169.763 darab, magánintézeteknél 721.115 darab és végül községi intézménynél 31.263 darab.

A füzet tartalmazza a Németországban 1910-ben magánintézeteknél kötött vágóbiztosítás mértékét. Ezek összesen 2.918.746 darab állatot biztosítottak. A biztosított állatok értéke 478.523.520 márka volt, 122.311 darab állatnál 6.295.024 márka volt a szenvedett és megtérített kár, a miből a biztosítás díja csak 4.212.254 márkát fedezett. A kárpótlás összege tehát 2.082.770 márkával haladta túl a biztosítási díj összegét. Ez igen érdekes, fontos és tanulságos adat, a mivel mint gyakorlati tapasztalati adattal érdemes számot vetni. Az eredmény mérlegelésénél fontos körülmény az is, hogy ez az eredmény a teljes kölcsönösség alapján jött létre. Az érdekelt tagok mind ösmerik egymást s így az ellenőrzés és az értékelés a csalást teljesen kizárta.